

La Musa pastoral

- dels "Idylles" d'André Chénier

Es meus cants són placent i fàcils de comprendre;
ha mera ven, Astèria, es flexible i es tendra.
Filomela, les Muses, el bosc, es pàmipols verds,
La mimareia, l'aiguia, canten a cada vers,
Un bes, en es meus versos, es purifica i respira.
La heritania d'argent que mi atira i mi inspira,
Hi vessa, mormolant, el seu doll brege i pur.
Sorrint, igual que es ells, porten un vel d'atzur,
Li oyeis roteladís, venint entre l'ombratge
Entre es meus versos xonda igual que entre el fullatge.
I cada vers fa olor de montres i de flors;
Ja de les flors que el bon estiu posa al terra,
Ja de les que setze anys, estiu mejs dolç encara,
sobre la terra salta acolo reixen ara.

6 - 27 - 38

Sonnet Promiciatari

Per a una amiga que havia estat pastora.

"Jo que no l'airno saire, jo que no l'airno no..."
No permetràs tampoc que arberida ven el cantis
aquesta canço que traspuia com un cantis?
Jo que no l'airno saire, la vida del pastor,
no m'hi l'airno dolent, te'o'cit ajudant-li,
de ser un pastor fidel com els de l'antiga
evanuarat, parlant en vers i bon muniço.
Tan, almenys, com Mistil, o Pabris, o Melantis.

I encara ara en plania amb un vell flariol
de refilar pels vats la seva canço extirita
si ^{tu} fossis Cloe, o Neera, o Anninka!

Crifaria els ramats a la porta del sol...
I els tímids cercant-els, al cor de les muntanyes,
drecarien, atentament, les seves banyes.

6-24-27